

Amélie Nothomb

Pica't al cor

Traducció de Ferran Ràfols Gesa

EDITORIAL ANAGRAMA
BARCELONA

Títol de l'edició original:
Frappe-toi le cœur
© Éditions Albin Michel
París, 2017

Il·lustració: Production Iconoclast Image © Jean-Baptiste Mondino

Primera edició: març 2019

Disseny de la col·lecció: Ggómez i Estudio A
© De la traducció: Ferran Ráfols Gesa, 2019
© EDITORIAL ANAGRAMA, SA, 2019
Pedró de la Creu, 58
08034 Barcelona

ISBN: 978-84-339-1567-2
Dipòsit legal: B. 4359-2019

Printed in Spain

Liberdúplex, SLU, ctra. BV-2249, km 7,4
Polígon Torrentfondo
08791 Sant Llorenç d'Hortons

A la Marie li agradava el seu nom. Era menys banal del que la gent es pensava, i l'omplia. Quan es presentava com a Marie, feia un cert efecte. «Marie», repetien els altres, seduïts.

Amb el nom no n'hi havia prou per explicar el seu èxit. La Marie sabia que era bonica. Alta i ben feta, amb una cara resplendent de cabells rossos, no deixava indiferent. A París hauria passat desapercebuda, però vivia en una ciutat prou allunyada de la capital per no ser-ne la perifèria. Sempre hi havia viscut, tothom la coneixia.

La Marie tenia dinou anys, el seu moment havia arribat. Sentia que l'esperava una existència formidable. Estudiava secretariat, que no era presagi de res; una cosa o altra s'havia d'estudiar. Això era el 1971. «Cal deixar lloc als joves», se sentia dir pertot arreu.

Veia el jovent de la seva edat a les festes, no

se'n perdia ni una. N'hi havia una gairebé cada nit, si coneixies prou gent. Després d'una infància tranquil·la i una adolescència avorrida, la vida començava. «A partir d'ara seré jo la protagonista, finalment viuré la meva història i no la dels meus pares o la meva germana.» L'estiu anterior, la germana gran de la Marie s'havia casat amb un bon noi, i ara ja era mare. Mentre la felicitava, la Marie pensava: «Ja has begut oli, senyoreta!»

La sensació d'atraure les mirades, de ser objecte de gelosia, de ballar tota la nit, de tornar a casa a punta de dia i d'arribar tard a classe l'embriagava. «Veig que continues fent la gran vida», li deia el professor amb falsa severitat. Les lletgetes que arribaven sempre a l'hora se la miraven amb ràbia. La Marie esclatava en rialles lluminoses.

Si li haguessin dit que pertànyer a la joventut daurada d'una capital de províncies no augurava res gaire extraordinari, no s'ho hauria cregut. No és que hagués previst res de concret, l'únic que sabia era que, fos el que fos, seria immens. Al matí, quan es despertava, sentia una crida gegantina al cor, es deixava endur per l'entusiasme. El nou dia li prometia esdeveniments de naturalesa imprevisible. Apreciava molt aquella sensació d'imminència.

Quan les companyes de classe parlaven del futur, la Marie es petava interiorment de riure: matrimoni, fills, casa, com es podien conformar

amb una cosa així? Quina bestiesa, no?, posar en paraules les seves esperances, i més si les paraules eren tan mesquines. La Marie no deia mai què esperava, assaboria aquell infinit.

A les festes, li agradava veure que els nois no tenien ulls per cap altra noia i es preocupava de no mostrar cap preferència i deixar que empal·lidissin pel neguit de no ser escollits. Quin plaer cent cops respirat, mil cops cobejat, mai exhaurit!

Però hi havia una alegria molt més potent: provocar la gelosia dels altres. Quan veia que les noies la miraven amb aquella enveja dolorosa, la Marie gaudia tant del seu suplici que se li asseca-va la boca. Més i tot que aquest plaer, el que aquells ulls amargs li deien era que la protagonista de la història era ella, que era d'ella de qui es parlava, i les altres patien perquè se sabien figurants, comensals que es limitarien a recollir les molles del festí, convidades al drama per morir-hi d'una bala perduda, és a dir, d'un ardor que no els estava destinat.

El destí només s'interessava per la Marie, i era aquella exclusió dels altres el que l'omplia de joia. Si algú hagués mirat d'explicar-li que el revers de la gelosia equivalia a una altra gelosia, i que no hi ha sentiment més lleig, s'hauria arronsat d'espatlles. I, mentre ballava al centre de la festa, la bellesa del seu somriure podia enganyar qualsevol.

El xicot més ben plantat de la ciutat es deia Olivier. Llançat, amb la pell bruna dels meridionals, era fill del farmacèutic i ja sabia que continuaria l'ofici de la família. Amable, divertit, servicial, agradava a tothom, nois i noies. Un detall que no havia passat per alt a la Marie. En va tenir prou de fer aparició perquè el daltabaix es produís: l'Olivier es va enamorar bojament d'ella. La Marie va celebrar que se li notés tant. L'enveja dolorosa dels ulls de les dones va deixar pas a l'odi, i el plaer de saber-se contemplada d'aquesta manera la va fer estremir.

L'Olivier va mal interpretar l'origen de l'esgarrifança i es va sentir estimat. Commogut, es va arriscar a fer-li un petó. La Marie no li va girar la cara, es va limitar a desviar els ulls per comprovar l'execració amb què se la miraven les altres. El petó va coincidir amb la mossegada més forta del seu dimoni particular, i la Marie va fer un gemec.

La continuació es va desenvolupar segons una mecànica vella de cent mil anys. La Marie, que tenia por del dolor, es va quedar parada de sentir tan poca cosa, tret del moment que tothom els va veure marxar plegats. Li va agradar encarnar per una nit les millors esperances femenines.

Aclaparat per tanta felicitat, l'Olivier no ocultava el seu amor. Convertida en *prima donna*, la Marie estava radiant. «Quina parella que fan! Estan fets ben bé l'un per l'altra!», deia la gent. La Marie estava tan contenta que es va pensar que estava enamorada. El somriure dels pares de tots dos no li resultava tan estimulants com el plec lleig que es formava a la boca de les noies de la seva edat. Com reia, sabent que tenia el paper protagonista d'una pel·lícula d'èxit!

La desil·lusió va arribar al cap de sis setmanes. Va córrer al metge, que va confirmar els seus temors. Esgarrifada, va donar la notícia a l'Olivier, que es va afanyar a abraçar-la.

—És meravellós, amor meu! Casa't amb mi!

La Marie va esclatar a plorar.

—No vols?

—Sí —va dir entre llàgrimes—. Però m'hauria agradat que anés d'una altra manera.

—I quina diferència hi ha? —va respondre l'Olivier, abraçant-la de pura alegria—. En qualsevol cas, quan una parella s'estima com nosaltres, els nens arriben sempre de seguida. Per què els hauríem de fer esperar?

—M'hauria estimat més que la gent no sospités res.

L'Olivier es va entendre davant del que va interpretar com una mostra de pudor.

—No sospiten res. Tothom, del primer a l'últim, ha vist que estem bojament enamorats. Ens casarem d'aquí a dues setmanes. Tindràs cintura de noieta, encara.

La Marie va callar per manca d'arguments. Va calcular que en quinze dies li seria impossible organitzar la festa esclatant que anhelava.

L'Olivier va exposar els fets consumats als pares. No els va amagar el motiu de tanta pressa, que va provocar l'entusiasme de les dues mares i dels dos pares.

—Caram, nois, no heu perdut el temps! Està molt bé, no hi ha com ser jove per tenir fills.

«Cordills», va pensar la Marie, que forçava una expressió d'orgull amb l'esperança de fer-se passar per feliç.

El casament va ser tan perfecte com ho pugui ser una cerimònia preparada tan a correuita. L'Olivier exultava.

—Gràcies, estimada. Sempre m'han horroritzat els convits inacabables farcits d'oncles que no havies vist mai. Gràcies a tu, hem tingut un veritable casament d'amor, un sopar senzill i una festa amb els íntims —li va dir mentre ballaven plegats.

A les fotos s'hi veia un home boig d'alegria i una jove de somriure tibet.

Tots els presents s'estimaven els noucasats. És per això que, per més que escrutés les cares dels convidats, la Marie no hi va poder trobar l'expressió d'enveja que li hauria permès pensar que vivia el dia més bonic de la seva vida. El que ella hauria volgut eren unes noces plenes de tafaners engelosits, d'afeccionats a la maledicència, de lletges arraconades que li miressin el vestit de dalt a baix, que evidentment no hauria sigut el de la seva mare.

«Te n'adones, que a la teva edat estava tan prima com tu ara!», havia exclamat en constatar que aquell model de postguerra li venia com l'anell al dit a la seva filla.

La Marie l'havia trobat odiós, aquell comentari.

La jove parella es va instal·lar en una casa bonica no gaire lluny de la farmàcia. A la noucasada li hauria agradat triar els mobles, però a partir del segon mes d'embaràs va caure presa d'una fatiga enorme. El metge li va assegurar que era un fenomen corrent, especialment en les primíparas. El que no era tan normal era que l'esgotament durés fins al novè mes.

Només es despertava per menjar, perquè es moria de gana.

—No penso tornar a classe, és molt pesat —va dir al seu marit entre mos i mos.

—De tota manera, ets molt més intel·ligent del que cal per ser secretària —li va respondre ell.

Es va quedar parada. No hi havia pensat mai, a ser secretària. Per a ella no hi havia cap diferència entre estudiar secretariat o agronomia. A més a més, què volia dir exactament l'Olivier

quan deia «intelligent»? Es va negar a aprofundir en la qüestió i se'n va tornar al llit.

Tenia un punt vertiginós, poder dormir a cor què vols. Se n'anava al llit, sentia que l'abisme del son s'obria i es lliurava a la caiguda sense temps de pensar-hi, desapareixia del tot. Si no fos per la gana, no s'hauria despertat mai.

A partir de la desena setmana li van venir ganes de menjar ous. Trucava a l'Olivier a la farmàcia:

–Fes-me ous mollet. Set minuts de cocció, ni un més ni un menys.

El jove marit ho deixava tot i corria a casa a posar els ous al foc. No els podia preparar per endavant, perquè els ous mollet es continuen coent fins que no es mengen. L'Olivier els pelava amb delicadesa, els posava en una safata i els hi duïa al llit. La Marie els devorava amb un plaer espordidor, tret que, per distracció, l'Olivier els hagués deixat set minuts i mig al foc –en aquest cas els rebutjava amb la frase: «M'ennuego»– o bé sis minuts i mig, i llavors tancava els ulls i gemegava de fàstic.

–Si mai en vols a mitja nit no dubtis a despertar-me –deia l'Olivier.

No calia dir-ho: la Marie no dubtava pas. Un cop empassats els ous, tornava a adormir-se. No calia ser cap gran llumenera per diagnosticar

un cas de son com a fugida, però al seu cercle ningú ho va saber entendre. Les poquíssimes vegades que no dormia i pensava, la Marie es deia: «Estic embarassada, tinc dinou anys i la joventut ja s'ha acabat.»

I llavors l'abisme del son es tornava a obrir i la Marie s'hi capbussava amb alleujament.

Quan ella es menjava els ous, l'Olivier se la mirava tot entendrit i alguna vegada li preguntava si el nadó li donava cops de peu. Ella li responia que no. Era un nen molt discret.

—No puc pensar en res més —deia l'Olivier.

—Jo tampoc.

Mentida. En nou mesos no va pensar ni un sol cop en el bebè. I va fer ben fet, perquè si hi hagués pensat l'hauria detestat. Una precaució instintiva va voler que visqués l'embaràs com una llarga absència.

—Què et sembla que deu ser, nen o nena? —li preguntava de tant en tant l'Olivier.

La Marie s'arronsava d'espattes. Quan el marit li proposava que pensessin noms, ella s'hi negava. L'Olivier respectava la seva decisió. La veritat era que si provava de concentrar-se en el nadó no durava ni un segon. Li continuava sent absolutament aliè.

Va viure el part com un retorn brusc i desagradable a la realitat. Quan va sentir els plors del nounat, es va quedar de pedra; era veritat, per tant: durant tot aquell temps havia tingut algú a dins.

—És una nena, senyora —va anunciar la llevadora.

La Marie no va sentir res, ni decepció ni alegria. Li hauria agradat que algú li digués què havia de sentir. Estava cansada.

Li van posar la nena sobre la panxa. Se la va mirar, pensant com se suposava que havia de reaccionar. En aquell moment van donar permís a l'Olivier per entrar. Va mostrar totes les emocions que la mare hauria hagut de sentir. Comogut, va fer un petó a la seva dona, la va felicitar i després, amb llàgrimes als ulls, va agafar el nadó a coll i va exclamar:

—Ets la nena més bonica que he vist mai!

A la Marie se li va gelar el cor. L'Olivier li va ensenyar la cara de la petita.

—Mira quina obra mestra que has fet, estimada!

La Marie va reunir tot el seu coratge per contemplar la criatura. Era morena, i tenia uns cabells negres d'un centímetre de llarg. No exhibia les clàssiques taques vermelles dels nadons.

—Sembles tu en nena —va dir la Marie—. Li hauríem de posar Olivia.

–No! És bonica com una deessa. Li direm Diane –va decidir el jove pare.

La Marie va ratificar la tria del seu marit, però se li va aturar novament el cor. L'Olivier li va posar el nadó als braços. Ella es va mirar la seva filla i va pensar: «Ara ja no soc jo, la protagonista. Ets tu.»

Era el 15 de gener de 1972. La Marie tenia vint anys.